

лия си дворъ, Дарий тръгналъ отъ Вавилонъ за Сирия, въ сщщото време, когато Александръ отивалъ отъ Фригия прѣзъ Каппадокія за Киликия.

Тукъ Александръ, както казахме по горѣ, се разболялъ: — но щомъ пооздравялъ, той тръгналъ отъ Тарсъ прѣзъ Сола противъ хищнитѣ обитатели на западна или планинска Киликия (по послѣ Исаврия), и слѣдъ 7 дневенъ походъ, като ги принудилъ да се покорятъ, далъ на войскитѣ си въ Сола кратковремена почивка, въ време на която устройлъ тържественни игри. Источна или равнинна Киликия била вече покорена и Александръ, въ 1 година и 8 мѣсеца, като завоювалъ приморскитѣ и вжтрѣшнитѣ области на Мала Азия, готвилъ се вече да пристъпи къмъ по нататъшното покорение на источнитѣ брѣгове на Срѣдиземно море — Сирия, Финикия и Палестина, когато се научилъ (прѣзъ ноемврий), че Дарий съ войскитѣ си стои на станъ въ Сирия, на два дена пжтъ отъ Аманийския хребетъ и отъ прѣдѣлитѣ на Киликия. Македонскитѣ войски, на които той обявилъ това, едногласно молили по скоро да ги поведжтъ срѣщу Дария — и Александръ веднага тръгналъ покрай брѣга на морето на истокъ къмъ Сирийскитѣ Врата, за да нахлуе прѣзъ тѣхъ въ Сирия и да влѣзе съ Дария въ рѣшителенъ бой. Като оставилъ въ Иссъ (както прѣдполагатъ — близо до днешния Паиасъ или Баиасъ, между Мессисъ и Бейланъ) малкъ гарнизонъ и всички ранени и болни отъ македонската войска, той прѣминалъ прѣзъ Сирийскитѣ Врата и, продължавайки движението си на югъ покрай морския брѣгъ, пристигналъ въ Мириандръ (на 200 стадин или 35 версти отъ Иссъ). Тукъ, за крайно негово удивление, той се научилъ, че Дарий се намиралъ въ тила му

— въ Иссъ, отъ кждѣто самъ той прѣди малко билъ излѣзълъ. Той не искалъ да вѣрва, че персийцитѣ ще бжджтъ до такава степенъ безразсждни, щото да напустнатъ равнинитѣ на Сирия, гдѣто прѣвѣсходството на силитѣ и особено на конницата имъ прѣдставлявало голѣми згоди, и да се рѣшжтъ да влѣзатъ въ планинскитѣ тѣснини и проходи на Аманийския хребетъ, гдѣто всички тѣзи згоди се обрѣщали въ нула. Но наскоро, чрѣзъ испратенитѣ отъ него по море къмъ Иссъ нѣколко етери, той се удостоверилъ, че Дарий дѣйствително се намиралъ при Иссъ съ цѣлата си войска. Като дошълъ въ Сирия и като взелъ въ внимание благоразумнитѣ съвѣти на военачалницитѣ на наемнитѣ гърци, Дарий найнапрѣдъ дѣйствително искалъ да дочака Александра на равнинитѣ на Сирия. Но наскоро нѣкои ласкатели го убѣдили, че ужъ бавността въ дѣйствиата на Александра (вслѣдствие болѣстѣта му въ Тарсъ, похода му противъ киликийскитѣ планинци и стоението му въ Сола) произлиerala отъ това, че той се страхувалъ отъ Дария и избѣгвалъ боя съ него. Заслѣпенъ отъ ласкателствата и отъ надѣждата въ численото прѣвѣсходство на силитѣ си, недопущайки, че Александръ ще може да се рѣши да тръгне противъ него отъ Киликия въ Сирия, и *увличанъ*, по убѣждението на старитѣ, *отъ сждбата*, Дарий прѣзрялъ всички съвѣти и прѣдупрѣждения на гръцкитѣ военачалници — и тръгналъ отъ Сирия прѣзъ *Аманийскитѣ Врата* (въ Аманийския хребетъ, днесъ Алма-Дагъ, прохода между Бейланъ и Аинъ-Табъ) за Киликия. Като намѣрилъ Аманийскитѣ Врата свободни, той прѣминалъ прѣзъ тѣхъ безпрѣпятственно, обърналъ се на югъ къмъ Иссъ и, като дошълъ до него въ туй време, когато Александръ отивалъ къмъ Мириандръ, завла-